

návrh zákona o pojištění zamsětnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří — tisk č. 4186 z roku 1923 — měl ovšem vedle § 174 (nynější § 173) ještě ustanovení o zákonném zástavním právu příspěvků sociálního pojištění, jež bylo škrtnuto a zůstalo jen ustanovení nynějšího § 173, že pojistné s příslušenstvím požívá přednostního práva nedoplatků daní a dávek veřejných v řízení exekučním, konkursním a vyrovnacím. Zákon užívá výslovně množného čísla »daní a dávek« a zahrnuje tedy veškeré daně, které se platí z výdělečného nebo jiného podnikání. Nárok na přednostní uspokojení daní upravil pak nově zákon o přímých daních ze dne 15. června 1927, č. 76 Sb. z. a n. v § 265, a to v odst. 1 a 3 u daně pozemkové a domovní a v odst. 2 a 3 u daně výdělkové. Při výkladu § 173 zák. o sociálním pojištění jest přihlížeti jednak k předpisu § 265 zák. č. 76/1927 Sb. z. a n., nyní v doslovu přílohy k vyhlášce ministerstva financí z 8. července 1936, č. 227 Sb. z. a n., jednak k tomu, že bylo provedeno rozdělení pojištěnců mezi okresní nemocenské pojišťovny a — mimo jiné — také zvláštní zemědělské pojišťovny. U zemědělských nemocenských pojišťoven přijde v úvahu zejména daň pozemková jako ona, na niž § 173 odkazuje. Tomuto názoru nasvědčují i §§ 2. a 92 současně projednaného a usneseného zákona ze dne 10. června 1925, č. 148 Sb. z. a n. o pojištění osob samostatně hospodařících pro případ invalidity a stáří, jež sice nenabyl ještě účinnosti, ale jest poučný pro vybadání úmyslů zákonodárců. Tento zákon pamatoval na obě skupiny osob činných jak v živnostech, tak v zemědělství a ustanovil, že jsou pojištěni všichni, kdo na vlastní účet provozují podnik výdělečný, podrobený všeobecné dani výdělkové, nebo jinaké zaměstnání podrobené této dani, nebo zemědělským zpracováním používají půdy podléhající dani pozemkové. Zákon staví podniky obojího druhu na roveň a § 92, jež má úplně obdobné ustanovení jako § 173 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n., poukazuje zřejmě k oběma daním v § 2 dotčeným. Tím je v čele uvedená právní věta odůvodněna.

Čís. 15842.

Nebylo-li při odepsání pozemků ze zemských desk a jejich zápisů do pozemkové knihy pro příslušné katastrální území doručeno knihovní usnesení tomu, komu přísluší k pozemkům těm patronátní právo v zemských deskách nezapsané, není rekurs oprávněného patronátu, směřující proti tomu, kdo přímo nabyt zápisem práv, omezen tříletou lhůtou (§ 64 knih. zák.), nýbrž lze jej podat v obecné promlčecí lhůtě (§ 62 knih. zák.). Vyžádal-li si dotčený knihovním zápisem v této obecné lhůtě doručení tohoto usnesení, plyne rekursní lhůta teprve od tohoto dne dodatečného doručení bez zřetele, zda se jinak před tím dověděl o knihovním zápisu. Předpisu § 63 knih. zák. nelze tu užítí.

(Rozh. ze dne 24. února 1937, R I 1455/36.)

Obec města K. podala dne 10. listopadu 1923 jako vlastnice zbytku deskového statku »P«, zapsaného ve vložce zemských desk u zemského soudu civilního v P., žádost, aby se zbytek tohoto deskového statku

odepsal s přenesením závad z desk zemských a aby se zapsal do pozemkové knihy pro katastrální území P. Zemský soud civilní v P. usnesením ze dne 29. března 1924 této žádosti vyhověl. Toto usnesení nebylo tehdy doručeno římskokatolickému kostelu a farnímu obročí v P., protože právo patronátní, týkající se tohoto církevního ústavu, nebylo v zemských deskách zapsáno. Teprve na žádost finanční prokuratury bylo jí jako právní zástupkyni tohoto církevního ústavu vyhotovení onoho usnesení doručeno, a to dne 9. prosince 1935, proti němuž podala dne 18. prosince 1935 rekurs, jemuž rekursní soud napadeným usnesením vyhověl a prvému soudu uložil, aby znovu o žádosti města K. jednal a rozhodl. V dovolacím rekursu obec K. vytýkala jen to, že měl býti rekurs římskokatolického kostela a farního obročí v P. a jeho filiálních kostelů odmítnut jako opožděný.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Lhůtu rekursní jest počítati teprve ode dne, kdy usnesení soudu první stolice bylo církevnímu úřadu řádně podle § 124 knih. zák. doručeno, a nezáleží tedy na tom, kdy se o něm ústav ten nebo v jeho zastoupení finanční prokuratura jiným způsobem dověděly. Při řešení otázky, do které doby lze rekurs podati, nelze v projednávaném případě užití obdoby ustanovení § 64 knih. zák., podle něhož ten, kdo chce podle § 63 knih. zák. odpírati žalobou nějakému knihovnímu vkladu, o jehož povolení nebyl z jakéhokoli důvodu řádně zpraven, proti osobám, které na něm nabyly bezelstně dalších knihovních práv, musí tak učiniti ve třech letech po tom, kdy bylo zažádáno u knihovního soudu za vklad, kterému se odporuje, neboť řečený předpis se týká osob třetích (§ 63 knih. zák.), kdežto v projednávaném případě jde o rekurs proti obci, která přímo zápisem nabyla práv, a platí tu tedy ustanovení § 62 knih. zák., podle něhož v takovém případě trvá právo žalobní podle platných ustanovení občanského práva o promlčení, tedy v projednávaném případě 30 let. Nebyl proto rekurs řečeného církevního ústavu časově omezen ustanovením § 64 knihovního zákona a byl podán včas. Skutečnost, že snad patronát kromě ve vložce č. 1120 zemských desk vázl na nemovitostech, zejména na zámku O. a nemovitostech zapsaných ve vložce č. 1572 zemských desk, a že tedy zrušením vložky č. 1120 zemských desk nezanikl, není rozhodující, neboť církevní ústav, jehož se patronát ten týká, může se brániti i vymknutí jednotlivých nemovitostí z práva patronátního, ježto by to znamenalo ztenčení reální jistoty pro plnění patronátních závazků (rozh. č. 6117 Sb. n. s.).

Čís. 15843.

Námítka zahájené rozepře ve sporu o uznání otcovství, byl-li dřívější spor o uznání otcovství a placení výživného skončen smírem o odbytém bez uznání otcovství.

(Rozh. ze dne 24. února 1937, R I 160/37.)